

ב"ה

פרשת ויקהל

לא תבערו אש

שמות לה, ג.

אש של קדושה בשבת

"ויקהל משה גו"¹, ואמרו רבותינו ז"ל² על פסוק זה שמשה תיקן להם לישראל "להקהיל קהילות בכל שבת ושבת... ולהורות לישראל דברי תורה".

ואיתא בשם האריז"ל³, שעיקר הלימוד דיום השבת הוא **בפנימיות התורה**. ועתה, לאחר התגלות תורת הבעל שם טוב, ובפרט תורת אדמו"ר הזקן, שהלביש את פנימיות התורה בהבנה והשגה - הרי עיקר הלימוד דיום השבת הוא **בתורת החסידות**.

והשייכות דיום השבת לתורת החסידות - כי, על יום השבת נאמר⁴ "קדש היא", "קדש מלה בגרמיי"⁵, דהיינו ששבת ענינה קדושה והבדלה מעניני העולם. ולכן הלימוד השייך ליום השבת הוא לימוד החסידות, כי בחסידות המדובר אינו על עניני העולם, אלא על עניני אלקות - ספירות, נשמות והדומה⁶. ואפילו במקום שמדובר בחסידות אודות עניני העולם - גם אז הרי זה העולם כמו שהוא **בתורה**, והעולם כפי שהוא מצד התורה, אינו "עולם", מלשון העלם⁷.

¹ ר"פ ויקהל.

² יל"ש ר"פ ויקהל. הובא בשו"ע אדה"ז או"ח סר"צ ס"ג.

³ ראה טעמי המצוות להרח"ו פ' ואתחנן. וראה תו"מ ח"ז ס"ע 26. וש"נ.

⁴ פרשתנו לא, יד.

⁵ זח"ג צד, ב.

⁶ ראה גם שיחת ש"פ משפטים סט"ו (לעיל ע' 90). וש"נ.

⁷ ראה לקו"ת שלח לד, ד. ובכ"מ.

ועל פי זה יובן המשך הכתוב⁸ - "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת", "במושבות אי אתה מבעיר, אבל אתה מבעיר בבית המקדש"⁹ - ברוחניות הענינים¹⁰:

ענינה של אש הוא - חום ורתיחת הדמים. ועל זה נאמר ש"ביום השבת", שבו היא ההבדלה מעניני העולם (כנזכר לעיל), אין מקום ל"אש", חום ורתיחת הדמים, "בכל מושבותיכם", בעניני העולם, אלא רק בבית המקדש, בעניני קדושה.

והנה, מצינו שכל ישראל הם בבחינת שבת [דאף שבפרטיות הנה תלמידי חכמים איקרו שבת¹¹, וכל ישראל הם בבחינת עמי הארץ לגבי תלמידי חכמים: אבל בכללות, כל ישראל הם בבחינת תלמידי חכמים, ואומות העולם הם עמי הארץ, ולכן נאמר¹² "ועמדו זרים ורעו צאנכם", על דרך ההנהגה דעמי הארץ לגבי תלמידי חכמים¹³], ולכן צריכה להיות אצלם התלהבות ורתיחת הדמים בעניני קדושה בלבד, לא רק ביום השבת, אלא גם במשך כל השבוע, להיותם תמיד בבחינת שבת.

וכדי לבוא לידי כך שתמיד תהיה ה"אש" רק ב"בית המקדש" - הרי זה על ידי לימוד פנימיות התורה.

וזהו סדר הפסוקים:

"ויקהל משה" - "להקהיל קהילות בכל שבת ושבת" וללמוד חסידות, ועל ידי זה נפעל "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת",

וכיון ש"מינייה מתברכין כולהו יומין"¹⁴ - הרי זה פועל שגם במשך השבוע ילמד חסידות, ואפילו בשעה שלומד נגלה, או אפילו בשעה שעוסק בעניניו הגשמיים, יהיה ניכר הרושם של לימוד החסידות שבשבת: בהענינים הגשמיים - שיהיו ללא התלהבות, ובלימוד הנגלה - יהיה ניכר שזהו יהודי שלמד חסידות.

⁸ ויקהל לה, ג.

⁹ מכילתא עה"פ. וראה שבת כ, א.

¹⁰ ראה גם התוועדויות תשמ"ט חייב ע' 382. וש"נ.

¹¹ זח"ג כט, א.

¹² ישע"י סא, ה.

¹³ ראה זח"ג קכד, סע"ב ואילך (ברע"מ).

¹⁴ זח"ב סג, ב. פח, א.

והנהגה זו, ש"מיניה מתברכין כולהו יומין" בעבודה (כנזכר לעיל), תפעל ש"מיניה" - מיום השבת בכלל, ובפרט ממנחת שבת שהיא עת רצון - "מתברכין כולהו יומין" כפשוטו בגשמיות, בבני חיי ומזוני רויחי.

קטע משיחת ש"פ תשא שושן פורים קטן, רשימת השומעים בלתי מוגה.

תו"מ ה'תשי"ז ח"ב ע' 108.

פרויקט זו נוסד בימי השבעה לזכרון ולע"נ הרב גבריאל נח וזוגתו רבקה הי"ד
- שלוחי כ"ק אדמו"ר במומבאי, אינדיא

נדפס ומופץ ע"י הרה"י ר' שלמה לרר ומשפחתו שיחיו
שלמה נחמ"ה, צבי"ה זלאטע רייזל, שמואל, מנחם מענדל, ישראל אריה לייב, יוסף יצחק,
שניאור זלמן, חיה מושקא, אברהם דוד, אהרן, חנה